

Nr 96.

Godkänd av första kammaren den 11 april 1931.

Godkänd av andra kammaren den 15 april 1931.

Riksdagens skrivelse till Konungen, angående upphävande av i vägtrafikstadgan föreskriven skyldighet att å sparkstötting föra signalapparat.

(Första kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande nr 4.)

(Andra kammarens tredje tillfälliga utskotts utlåtande nr 4.)

Till Konungen.

I en inom riksdagen väckt motion har framställning gjorts därom, att stadgandet i § 4 i vägtrafikstadgan om skyldighet att å sparkstötting föra ringklocka eller annan lämplig signalapparat måtte utgå.

Då förslag till ny vägtrafikstadga år 1930 förelades riksdagen för yttrande, åberopades inga särskilda skäl för att sparkstötting borde vara försedd med ringklocka. Samma anledning ansågs föreligga för att sparkstötting borde hava signalanordning som för velociped. Enligt riksdagens mening är emellertid risken för fotgängare betydligt mindre beträffande sparkstötting än velociped, och för automobilförare o. d. torde ingendera signalen i regel vara möjlig att uppfatta.

Då andra kammaren förlidet år yttrade sig över förslaget, beslöt kammaren för sin del också utan votering, att bestämmelsen om signalanordning på sparkstötting skulle utgå. Den infördes emellertid i det sammanjämningsförslag, som framlades med anledning av kamrarnas skiljaktiga beslut.

Vid behandlingen av ärendet inom vederbörande utskott har det, enligt därvid framkomna samstämmiga uppgifter, ur trafiksäkerhetssynpunkt ansetts icke hava någon som helst betydelse, om sparkstötting är försedd med signalanordning eller ej. Icke ens i de delar av landet, där sparkstötting om vintern är ett flitigt använt fortskaffningsmedel, skulle avsaknaden av signalanordning innebära några vådor.

Även kostnadssynpunkten bör beaktas. I de flesta familjer i Norrland och vissa andra delar av landet torde flertalet familjemedlemmar hava sin sparkstötting, och för en stor familj betyder därför anskaffandet av ringklocka eller annat signalredskap en extra utgift av ej ringa storlek, vilken utgift följaktligen kan anses skäligen onödig.

Den allmänna meningen är också, enligt vad riksdagen trott sig finna, mot denna bestämmelse. Ännu hava emellertid på grund därav helt visst ingalunda alla sparkstöttingar försetts med ringklocka. Det synes därför riksdagen, som om det skulle vara en välbetänkt åtgärd, om bestämmelsen snarast möjligt kunde utgå ur vägtrafikstadgan, innan allmänheten hunnit anskaffa signalanordningar, och riksdagen får därför hemställa, att stadgandet i § 4 i vägtrafikstadgan om skyldighet att å sparkstötting föra ringklocka eller annan lämplig signalapparat snarast möjligt måtte utgå.

Stockholm den 15 april 1931.

Med undersåtlig vörndnad.
